

Čís. 14971.

Předpis § 46 odst. 2 nesp. zák. čís. 100/31 platí také o dovolacím rekursu v řízení o cestách nezbytných.

(Rozh. ze dne 20. února 1936, R I 18/36.)

N i ž š í s o u d y zamítly žádost o zřízení nezbytné cesty.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs je podán proti usnesení rekursního soudu, jímž usnesení první stolice bylo potvrzeno. Jde tedy především o to, platí-li v řízení o cestách nezbytných ustanovení § 46 odst. 2 nesp. zák. V tomto řízení jest podle § 9 zák. čís. 140/96 ř. z. použití zásad řízení ve věcech nesporných, pokud tento zákon neustanovuje nic jiného. Rozumí se samo sebou, že tento předpis neplatí jen o řízení v první stolici, nýbrž i pro řízení opravné, takže i přípustnost dovolacího rekursu se řídí podle předpisí nesporného řízení, pokud zákon čís. 140/96 ř. z. neustanovuje nic jiného. § 16 tohoto zákona, který upravuje řízení opravné, vylučuje stížnost, tedy i dovolací rekurs, v otázce, zda a pokud veřejné ohledy překážejí užívání určitého pozemku jako cesty veřejné, pokud soudní nálezh spočívá na vyjádření příslušného ministerstva o této otázce. O to však v souzeném případě nejde. Jinak obsahuje odchylky od obecných předpisů, platné i pro dovolací rekurs, jen potud, že ustanovuje, v kolika stejnopisech jest rekurs podati a, že odpůrci stěžovatele se mohou o rekursu vyjádřiti. Zákon neobsahuje nic, tedy ani nic odchýlného od obecných předpisů, o tom, za jakých podmínek — vyjma svrchu zmíněný případ — lze dovolací rekurs podati. Platí tedy také o dovolacím rekursu v řízení o cestách nezbytných obecný předpis § 46 odst. 2 nesp. zák., podle něhož lze mimořádný dovolací rekurs podati jen pro nezákonnost, zřejmý rozpor se spisy nebo zmatečnost. Ve věci není žádného z důvodů zmatečnosti podle § 41 zák. čís. 100/31. Názor nižších soudů, že navrhovatelé, nezajistivše si při nabytí parcely čís. 404/1 právo příjezdu k ní, dopustili se patrné nedbalosti a tím sami způsobili, že nyní postrádají cestovního spojení, nepřiči se jasnému a nepochybnému znění nebo smyslu § 2 odst. 1 zák. čís. 140/96. Není tu tedy nezákonnosti, ano to, co dovolací rekurs uvádí k doličení domnělé nezákonnosti, je vpravdě pouze výtkou nesprávného právního posouzení. Nesprávné právní posouzení však neopravňuje k podání mimořádného dovolacího rekursu. Pro nedostatek předpokladů § 46 odst. 2 zák. čís. 100/31 nemohlo býti dovolacímu rekursu vyhověno.

Čís. 14972.

Nejde o týž předmět sporu, domáhají-li se sice obě žaloby zrušení rozhodčího výroku, avšak byl-li v dřívější žalobě uplatněn jiný důvod bezúčinnosti rozhodčího výroku než jest uplatněn v pozdější době.

(Rozh. ze dne 20. února 1936, R I 70/36.)

Žalobkyně podala na žalovanou pojišťovnu žalobu o zrušení rozhodčího výroku, již opřela o důvody § 595 čís. 1 a 3 c. ř. s. Žalobou, o níž tu jde, domáhá se rovněž zrušení téhož výroku, avšak z důvodu § 595 čís. 2 a 6 c. ř. s. První soud vyhověl námitce zahájené rozepře a žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku zahájené rozepře a uložil prvnímu soudu, by v řízení pokračoval a rozhodl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Námitka zahájené rozepře předpokládá mimo totožnost stran i totožnost sporného předmětu, a tato zase předpokládá souhlasnost právního důvodu a právního nároku v obou sporech. Na tuto zásadu, vyjádřenou v rozhodnutí čís. 7343 sb. n. s., odvolává se nejen napadené usnesení, nýbrž i dovolací rekurentka. Rozcházejí se však v podstatě v tom, že podle dovolací rekurentky jest v obou sporech, jež přicházejí v úvahu, právní důvod totožný. Při tom pokládá za právní důvod jsoucnost rozhodčího výroku a z něho plynoucí práva pro obě strany, a sice zejména pro stranu žalující i možnost naříkati rozhodčí výrok jako bezúčinný. S tímto právním názorem, pojímajícím právní důvod příliš široce a nerozlišujícím přesně právní důvod a právní nárok, nelze souhlasiti. Nárok v souzeném sporu nalézá vyjádření v § 596 první odstavec c. ř. s., podle něhož se žaluje na zrušení rozhodčího výroku, důvodem pak toho jest bezúčinnost rozhodčího výroku podle § 595 c. ř. s. Poněvadž pak toto zákonné ustanovení zahrnuje výčetmo určité důvody bezúčinnosti pod č. 1—8 (a důvody ty, jako souhrnné pojmy, mohou pozůstávati z více zvláštních důvodů, na příkl. jest-li důvod bezúčinnosti podle čís. 1 § 595 c. ř. s., opřen-li o neplatnost smlouvy, může tato neplatnost zase býti opodstatňována buď nezpůsobilostí osob, nebo vadou projevené vůle a pod.), zakládá-li se žaloba na některém z nich (srovn. doslov § 596 druhý odstavec c. ř. s.), jest míti za to, že právním důvodem jsou tyto určité důvody, které se ve sporu uplatňují, se skutkovým základem k nim se vztahujícím. Pokud jsou tedy v souzeném případě uplatňovány jiné důvody bezúčinnosti (§ 595 čís. 2 a čís. 6 c. ř. s.), nežli v předchozím, není zde totožnosti právního důvodu a tudíž ani totožnosti předmětu sporu, takže nemá místa námitka zahájené rozepře.

Čís. 14973.

Pracovní soudy.

V řízení před pracovními soudy není předepsána přípravná lhůta mezi doručením obsílky k roku a dnem roku.

(Rozh. ze dne 20. února 1936, R I 97/36.)

Proti rozsudku pro zmeškání, vydanému prvním soudem, uplatňoval žalobce v odvolání zmatek (§ 28 čís. 4 zák. o prac. soudech), jež shledával v tom, že obsílka k roku nebyla doručena jemu, nýbrž domovní-